

עבדתי בחברת פיטרס במערב אוסטרליה. הייתה להם בין השאר גם חזיריה. ויום אחד היה לי צורך להבין משהו בענייני חזירים. אמרתי לחברי לעבודה, האוסטרלי ג'ף פרייס: "אנחנו היהודים לא כל כך מבינים בחזירים, איך אוכל ללמוד כיצד מגדלים אותם?" אמר לי תחכה מחר ליד הכביש העובר סמוך לביתך ואקח אותך לחזירן הטוב במערב אוסטרליה. למחרת מוקדם בבוקר עמדתי ליד הכביש וג'ף בא במכונית פורד נוצצת ואמר: "עלה". עליתי ונסענו. מערב אוסטרליה ארץ ענקית משהו בגודל של ערב הסעודית שכנתנו וכאשר נוסעים שם לאיזו שהיא חווה, צריך להניח שזה עניין לחצי יום הלוך וחצי חזור.

בדרך דובבתי אותו והוצאתי מאיתו את סיפור משפחתו וזה דבר הסיפור:

בני מערב אוסטרליה מתפארים שאבות אבותיהם לא באו לאוסטרליה כאסירים convicts אלא כאנשים חופשיים. אבי סבו של ג'ף בא כמחפש זהב בתקופת הבהלה לזהב שהתרחשה במערב אוסטרליה. הוא חפר במדבר ומצא גולדן נגט (מטיל זהב בעברית). כאשר אתה מוצא אחד כזה עומדות בפניך האפשרויות הבאות: לקחת אותו לבנק למכור אותו ולעזוב את המקום, כך תהיה עשיר ומכובד עד זקנה ושיבה; לקחת אותו לבנק למכור אותו ובכסף לגדל ירקות, לפתוח חנות או להקים בית מלאכה ולספק את הדברים הנחוצים לשאר הכורים ולהיות יותר עשיר, כך עשו שם הקולים הסינים; אבל ישנה אפשרות נוספת והיא להמשיך לחפש עוד גולדן נגט, מה שמבטיח שבסוף תתרושש, כך עשה אבי סבו של ג'ף ואכן התרושש. סבו כבר לא חיפש זהב הוא סלל מסילות ברזל. באוסטרליה המסילות אינן מחברות מקום (למשל תל-אביב) למקום (למשל חיפה) באוסטרליה המסילה מחברת מקום לשום מקום. הן מחברות את אחת הערים הגדולות לחוף הים לשום מקום הנמצא בעומק הבוש (ערבה, מדבר בעברית, באוסטרלית outback). וכל- כך למה? מפני שבשום מקום נמצאים המיכרות, בהם כורים זהב, אלומיניום, נחושת, ברזל, פחם ונפט ובעיר הגדולה ליד הים ישנו הנמל ממנו אפשר לשלוח את החומרים היקרים האלה לאירופה, אסיה או אמריקה.

איך הוא סלל? הוא קנה קטר וקרונן עליהם העמיס פסים מסמרים ומסור ויצא לדרך, אבל קטר לא יכול לנסוע ללא מסילה וללא דלק. לכן היה שם מסור, במסור כרת את העצים שליד הדרך לא דרך, ניסר מהם אדנים, הניח עליהם פסים, תקע מסמרים וראה זה פלא נמתחה מסילה, אבל שהקטר עמד שהרי קטר בלי דלק לא נוסע. פיטם הסב את הקטר בשאריות העצים, הדליק את האש בתנור וציק ציק צק הקטר נסק, אבל אז נגמרה המסילה, הסבא לא התעצל עצר את הקטר, ניסר את העצים הניח את הפסים תקע את המסמרים, פיטם את המנוע בגזירים, הדליק בו אש, וחזור חלילה וכך יום אחר יום במשך שנים עד שלבסוף, הגיע לשום מקום ואז איבד את פרנסתו. בנו, האבא של ג'ף, כבר לא רצה לסלול מסילה המובילה לשום מקום, הוא רצה לגור ולעבוד במקום מסוים ולכן קנה בזול חוות צאן במקום שעל גבול המדבר. בחווה גידל צאן וזרע גרעינים, אבל שם במערב אוסטרליה (כמו בישראל) כמעט תמיד יש בצורת. בצורת כמו בסיפור יציאת מצריים שבע שנים טובות ואחריהן שבע שנים רעות. כאשר יש בצורת הצאן מתים מרעב וגם האנשים לא רואים ברכה בעמלם,

אבל אחריהן באות שבע השנים הטובות שוב ומי שלא פשט את הרגל בינתיים זוכה למעט נחת וחוזר חלילה. ג'ף גדל בחווה הענקית הזו ללא חברים (מלבד בני משפחתו הקרובה), וללא בית ספר. הוא גדל רוכב על סוסים ורועה את הצאן. איך ללא בית ספר? ובכן זה לא רק ללא בית ספר זה גם לא בעיר ללא שכונה, וללא שכנים. אז איך לומדים? באוסטרליה יש שירות רדיו מיוחד לילדים הגדלים בחוות. הם שומעים שיעור ברדיו ומכינים שיעורים למכשיר. איך ללא רופא? הרופא מגיע במטוס קל ונוחת בחווה? איך ללא עיר? כאשר ג'ף הגיע לגיל 12 בערך הוריו חשבו שאם ימשיך כך בחווה הוא ילמד נימוסים של כבשים ולכן שלחו אותו לפנימייה לנערים כמותו, מרחק אלפי קילומטרים מביתו. פנימיה בעיר הגדולה שבאחת המדינות שבמזרח אוסטרליה (שבאיסטרן סטייטס בלשונם). שם הוא למד בית ספר יסודי ותיכון וכשגדל, גם באוניברסיטה. מה למד? ראיית חשבון. משהו שלא נפסד כמו הנגט, לא מגיע אל סופו כמו המסילה, ולא מתייבש בשנת בצורת כמו החווה. משהו שנמשך שווה ותמיד. משהו שקמים והולכים לעבודה בכל בוקר וחוזרים משם בכל אחר הצהריים.

אבל זה לא סוף הסיפור. יום בהיר אחד אמר לי ג'ף: "אתה רוצה לראות מירוץ סוסים? אמרתי: "כן". אמר: "בוא איתי". אמרתי: "טוב". בשבת חיכיתי שוב על הכביש סמוך לבית, ושוב בא ג'ף באוטו פורד נוצץ ונסענו. נסענו להיפודרום אשר בפרת - איצטדיון ענק מסביב למגרש הדשא שבו רצים הסוסים. ישבנו על הספסל בטריבונה והסוסים רצו, מלבדנו לא היה שם איש. שאלתי את ג'ף: "היכן הקהל?". אמר: "בוא איתי". ירדנו לאולמות הענק שמתחת לטריבונות ושם היו המוני אנשים שהימרו על הסוסים. הימרו זה בשפה פשוטה. "התערבו מי מן הסוסים ינצח". היו שם בין השאר ג'ף, אימו ואחיו ושלושתם הימרו בהתלהבות ובמקצועיות והרוויחו כסף (אני הפסדתי). אחרי כן ישבתי עימם לשולחן וראיינתי אותם. שאלתי כל אחד ממה הוא חי. אחיו של ג'ף חי מהימורים, אימו אוהבת להמר, ג'ף פנסיונר היושב במועצת המנהלים של חברה המייצרת מזון. מצד שני, גם הבעלים, יחד עם שאר אחיו ואחיותיו, של רשת חנויות בוז (בעברית משקאות חריפים) אותה הוא מנהל בשבילם.

גם זה לא סוף הסיפור. בכל שבת ג'ף לובש בגדי עבודה, לוקח כלי עבודה ויוצא עם חברו לקריק (פלג) במקום סודי במדבר הרחק מן העיר הגדולה. ומה הם מחפשים שם? מטיל זהב.